

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 18 de desembre de 2024

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. I. La infància de Jesús. 1. Genealogia de Jesús (Mt 1,1-17). L'entrada del Fill de Déu en la història

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui comencem el cicle de catequesis que es desenvoluparà durant tot l'Any Jubilar. El tema és «Jesucrist, la nostra esperança»: Ell és, efectivament, la meta del nostre pelegrinatge, i ell mateix és la via, el camí que s'ha de recórrer.

La primera part tractarà de la infantesa de Jesús, que ens narren els evangelistes Mateu i Lluc (cf. Mt 1-2; Lc 1-2). Els Evangelis de la infància relaten la concepció virginal de Jesús i el seu naixement del ventre de Maria; recorden les profecies messiàniques complertes en ell i parlen de la paternitat legal de Josep, que va empeltar el Fill de Déu en el «tronc» de la dinastia davídica. Se'ns presenta un Jesús acabat de néixer, infant i adolescent, submís als seus pares i, al mateix temps, conscient que està totalment lliurat al Pare i al seu Regne. La diferència entre els dos evangelistes és que mentre Lluc relata els esdeveniments a través dels ulls de Maria, Mateu ho fa a través dels de Josep, insistint en una paternitat tan inèdita.

Mateu obre el seu evangeli i tot el cànon del nou Testament amb la «genealogia de Jesucrist, fill de David, fill d'Abraham» (Mt 1,1). Es tracta d'una llista de noms ja presents en les Escriptures hebrees, per a mostrar la veritat de la història i la veritat de la vida humana. De fet, «la genealogia del Senyor és la història veritable, en la qual hi ha presents alguns noms, per dir-ho d'alguna manera, problemàtics, i se subratlla el pecat del rei David (cf. Mt 1,6). Tot, això no obstant, acaba i floreix en Maria i en Crist (cf. Mt 1,16)» (Carta sobre la renovació de l'estudi de la història de l'Església, 21 de novembre de 2024). Apareix, doncs, la veritat de la vida humana que passa d'una generació a una altra donant tres coses: un nom que conté una identitat i una missió úniques; la pertinença a una família i a un poble, i finalment l'adhesió de fe al Déu d'Israel.

La genealogia és un gènere literari, és a dir, una forma adequada de transmetre un missatge molt important: ningú no es dona la vida a si mateix, sinó que la rep com a do d'altres; en aquest cas, es tracta del poble escollit, i dels qui heretin el dipòsit de la fe dels seus pares: en transmetre la vida als seus fills, els transmeten també la fe en Déu.

Però a diferència de les genealogies de l'Antic Testament, en les quals només hi apareixen noms masculins, perquè a Israel és el pare qui imposa el nom al seu fill, en la llista de Mateu dels avantpassats de Jesús també hi apareixen dones. En trobem cinc: Tamar, la jove de Judà, que, en quedar-se viuda, es fa passar per prostituta per tal d'assegurar una descendència al seu marit (cf. Gn 38); Racab, la prostituta de Jericó que permet als exploradors jueus entrar a la terra promesa i conquerir-la (cf. Jm 2,25); Rut, la moabita que, en el llibre homònim, roman fidel a la seva sogra, en té cura i es convertirà en besàvia del rei David; Betsabé, amb qui David comet adulteri i, després de fer matar el seu marit,

engendra Salomó (cf. 2Sa 11), i, per últim, Maria de Natzaret, esposa de Josep, de la casa de David: d'ella neix el Messies, Jesús.

Les quatre primeres dones estan unides, no pel fet de ser pecadores, com a vegades es diu, sinó pel fet de ser estrangeres per al poble d'Israel. Allò que Mateu destaca és que, com va escriure Benet XVI, «a través d'elles [...] el món dels gentils entra en la genealogia de Jesús: es manifesta la seva missió als jueus i als pagans» (*L'infanzia di Gesù*, Milà-Ciutat del Vaticà 2012, 15).

Mentre que les quatre dones anteriors es mencionen juntament amb l'home que va néixer d'elles o el qui el va engendrar, Maria, per contra, adquireix un relleu particular: marca un nou inici, ella mateixa és un nou inici, perquè en la seva història ja no és la criatura humana la protagonista de l'engendrament, sinó Déu mateix. Això es desprèn clarament del verb *néixer*: «Jacob va ser el pare de Josep, l'espòs de Maria, de la qual nasqué Jesús, l'anomenat Messies» (Mt 1,16). Jesús és fill de David, empeltat per Josep en aquella dinastia i destinat a ser el Messies d'Israel, però també és fill d'Abraham i de dones estrangeres, destinat per tant a ser la «Llum que es reveli a les nacions paganes» (cf. Lc 2,32) i el «salvador del món» (Jn 4,42).

El Fill de Déu, consagrat al Pare amb la missió de revelar el seu Rostre (cf. Jn 1,18; Jn 14,9), entra en el món com tots els fills de l'ésser humà, fins al punt que a Natzaret se l'anomenarà «fill de Josep» (Jn 6,42) o «fill del fuster» (Mt 13,55). Veritable Déu i veritable home.

Germans i germanes, despertem en nosaltres el record agraït envers els nostres avantpassats. I, sobretot, donem gràcies a Déu, que, a través de la mare Església, ens ha engendrat per a la vida eterna, la vida de Jesús, la nostra esperança.